Things God cannot do # 1

Asioita, joita Jumala ei voi tehdä, osa 1

Hei kaikki,

"Voiko Jumala luoda niin ison pallon, ettei edes Hän voi sitä nostaa?", kysyi tuolloin 8-vuotias ikätoverini Pam. (En tiennyt vastausta). Tuo oli muistini mukaan osa ensimmäistä Jumalaa koskevaa keskustelua jonkun perheeni ulkopuolisen kanssa. Hän kysyi myös, kumpi tuli ensin, kana vai muna, ja sentyyppisiä asioita. Tuona päivänä emme saaneet noihin kysymyksiin vastauksia, mutta Pam ja minä olemme yhä ystäviä ja hän tuntee Herran.

Myöhemmin sain kuulla Hepr. 11:3:n sanovan, että hengellinen maailma loi fyysisen maailman, mikä teki fyysisestä maailmasta alemman tasoisen luomakunnan. Se tarkoittaa, että mikä tahansa Isän fyysisessä maailmassa luoma pallo olisi alempaa luomakuntaa kuin hengellinen maailma, ollen näin muodoin Hänelle alamainen, mistä tulee vastauksena Pamin kysymykseen, voisiko Hän nostaa sen, kyllä. Ja toinen vastaus 1. Moos.1:11-12, 21-22:n mukaisesti on, että kana tuli ensin. Mutta meidän tiedonhaluisille 8-vuotiaan mielillemme nämä olivat vakavia kysymyksiä pohdittavaksi odottaessamme koulubussin saapumista.

Monet meistä kantavat alitajuisesti yllä olevien kaltaisia lapsuudessa muotoutuneita uskomuksia aikuisiän vaellukseemme Herran kanssa. Yksi näistä virheellisistä perustoista voidaan paljastaa, jos yritämme vastata Pamin kysymykseen: Voiko Jumala tehdä mitä tahansa?

Tänään saatamme nopeasti sanoa jotakin sellaista kuin: "Hän ei voi valehdella" tai "Hän ei voi rikkoa Sanaansa", mutta emme ole ajatelleet asiaa perusteellisesti tuota enempää ja lapsuuden virhe tunkeutuu moderneihin kaavoihin, joiden luulemme olevan 'uskoa', ja siihen, kuinka näemme Kaikkivaltiaan Jumalan.

Tässä soveltuva esimerkki

Olin erään joukon kanssa rukoilemassa erään naisen puolesta liittyen hänen liikeasioitaan koskevaan kauppaan, jossa mukana olevista ihmisistä jotkut olivat naisen sanojen mukaan epärehellisiä. Heidän käytöksensä viivästytti asiaa koskevan sopimuksen tekemistä, joka olisi naiselle suuri taloudellinen siunaus. Vieressäni seisova nainen alkoi huutaa lujaa rukoillessaan, ja vuorotellen puhutteli Herra ja sitten paholaista ja vaihteli edestakaisin puhuttelua, oli kyse sitten sekavasta rukouksesta tai nuhtelusta tai käskystä tai julistuksesta tai vetoomuksesta – valitse haluamasi.

Naisen pyyntöihin kuului sen anomista, että Isä tuomitsisi epärehelliset ihmiset antamalla heille sairautta, kunnes he tekisivät parannuksen, sen rukoilemista, että heille tapahtuisi onnettomuuksia, kunnes he antaisivat periksi ja tekisivät, mikä oli oikein, ja jossa kohdassa nainen käski enkeleitä lähettämään paholainen Grand

Canyonin pohjalle (tunsin välittömästi sääliä kanjonin pohjalla olevalla Colorado-joella lautalla liikkuvia kohtaan tukahduttaessani naurunpyrskähdyksen).

Tämä nainen uskoi, että Jumala voisi tehdä ja tekisi mitä tahansa lastensa hyväksi, mikä oli luultavasti jotakin sellaista, mitä nainen oli lapsuudestaan saakka kantanut mukanaan, siis ajatusta, että Jumala voi tehdä mitä tahansa. Se siirtyi hänen uskomisen kaavoihinsa ja sen tuloksena oli elämä, jossa hän tunsi Herran, mutta oli enemmän syventynyt kaavoihin kuin Hänen tuntemiseensa.

Kuten koskien ketä tahansa tuntemaasi henkilöä silloin, kun kuulet jotakin, mitä joku toinen väittää tämän sanoneen tai tehneen ja vastaat: 'Tuo ei kuulosta hänen tapaiseltaan', niin myös me voimme tuntea Isän ja Herran riittävän hyvin sanoaksemme: 'Tuo ei kuulosta Hänen tapaiseltaan." Sen lisäksi meillä on sisällä totuuden Henki 'faktojen tarkistajana', ja jos teet työtä sen eteen, että herkistyt Hänelle ja opit välittömästi mittaamaan sen, mitä näet ja kuulet sitä vastaan, mitä koet hengessäsi, pysyt tasapainoissa ja totuudessa.

Yllä kerrotulta naiselta puuttui kaikki todellinen voima elämästään tuloksena siitä, että hänen teologiansa oli sekavaa, eikä nainen tuntenut Häntä riittävän hyvin tietääkseen, mitä Hän tekisi ja olisi tekemättä.

Totuuden Henki – Jumalan rajat

Joh. 16:13:ssa Jeesus kutsui Pyhää Henkeä Totuuden Hengeksi. Hän sanoi, että Hän johtaisi meidät kaikkeen totuuteen. Tuo on Pyhän Hengen ensimmäinen rajoite. Hän on Totuus, joten Hän ei voi esittää mitään muuta. Kreikan sana totuudelle tässä on 'aletheia' ja tarkoittaa 'sitä, mitä ei voi piilottaa.' Jeesus sanoi saman asian itsestään Joh. 14: 7:ssa:

"Minä olen tie ja 'se, mitä ei voi piilottaa' ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani."

Totuus on puolueeton

Totuus vain toteaa tosiasiat ilman mitään tuomiota, ilman mitään tunnetta, ilman syyttelyä tai puolustelua. Se on vain 'se, mitä ei voi piilottaa.' Esimerkin voi löytää Joos.5: 13-14:stä:

"Ja tapahtui Joosuan ollessa Jerikon luona, että hän nosti silmänsä ja näki miehen seisovan edessään, paljastettu miekka kädessä. Ja Joosua meni hänen luokseen ja sanoi hänelle: "Oletko sinä meikäläisiä vai vihollisiamme?" Niin hän sanoi: "En (kumpaakaan), vaan minä olen Herran sotajoukon päämies ja olen juuri nyt tullut". Niin Joosua heittäytyi kasvoilleen maahan, kumarsi ja sanoi hänelle: "Mitä herrallani (adonai hepreaksi) on sanottavana palvelijalleen?" Ja Herran (Jahve)sotajoukon päämies sanoi Joosualle: "Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä".

Monet ovat ihmetelleet näitä jakeita, ja jotkut ovat jopa opettaneet väärin, että tämä hahmo oli enkeli, joka ilmestyi Joosualle, mutta se on väärin, kyse on Herrasta: enkelit eivät ota vastaan palvontaa. Ja ainoat tilanteet, joissa ihmistä käsketään ottamaan pois kengät puhuessaan taivaalliselle olennolle, on, kun he ovat itsensä Jumalan läsnäolossa, kuten silloin kun Mooses oli palavan pensaan edessä 2. Moos. 3:5:ssä. Syy siihen, että ihmisen Vanhassa testamentissa täytyi ottaa pois kengät Jumalan läsnä ollessa, oli se, että kengät ovat ihmistekoa, emmekä voi millään tavoin tulla Jumalan luo sen perusteella, mitä olemme tehneet päästäksemme Jumalan luo. Hän loi maan ja loi meidän kehomme, eikä noiden kahden välillä voi olla mitään ihmistekoista – kun tulemme Jumalan luo, se tapahtuu Hänen ehdoillaan ja yksin Hänen armostaan. Tänään Kristus asuu meissä, mikä on perusteenamme Hänen luokseen tulemiselle, joten ei vaadita kenkiemme pois ottamista.

Se on sama syy sille, että israelilaisia käskettiin alttaria rakentaessaan Herralle uhraamista varten, olla käyttämättä talttaa tai muotoilematta kiviä millään muodolla tai tavalla (2. Moos. 20:25), vaan heidän täytyi käyttää niitä sellaisena kuin ne löydettiin – millaisiksi Jumala ne oli tehnyt. Mikään uhri Jumalalle ei ole meidän tekoamme, ja tulemme Hänen luokseen Hänen armostaan emmekä voi koskaan ottaa siihen mukaan mitään omatekoista päästäksemme sinne.

Totuus on tämä: Hänen luokseen tullaan ihan sellaisena kuin olemme, kaikkine puutteinemme. Tuo on läpinäkyvyyttä, alastomuutta Hänen edessään. Hän tuntee ajatuksemme ennen kuin muodostamme ne mielessämme ja kun rukoilemme, kun olemme yhteydessä Hänen kanssaan, Hän on vain Totuus – tuo totuus on elämä – mutta se vaati meissä rehellisyyttä ja läpinäkyvyyttä, jota ei usein löydy ihmissydämestä. Meitä vähän pelottaa olla halukas paljastamaan syvimmät ajatuksemme Hänelle, silloin jos ne eivät ole rakkautta, jos ne eivät ole puhtaita, ellei tosiasia olisi se, että tiedämme Hänen rakastavan meitä ja haluavan, että olemme Hänen kanssaan ikuisesti.

Hän on totuus, Hän ei voi mennä Totuuden tuolle puolen. Hän ei voi hieman muuttaa totuutta tai väännellä sitä omaksi edukseen. Totuus vain on siinä. Kysymys kuuluu, kuinka me reagoimme totuuteen.

Se että Hän omaisi Totuuden tai olisi Totuus ilman sitä, että olisi rakkaus, merkitsisi meidän kaikkien loppua. Mutta totuus sellaisen Olennon käsissä, joka on rakkaus, joka on hyväntahoinen ja hyvä Olento, on armoa.

Mutta miksi Herra vastasi 'ei' tai 'en kumpaakaan' kysymykseen: ' Oletko sinä meikäläisiä vai vihollisiamme?"

Siitä ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,

John Fenn

Things God cannot do # 2

Asioita, joita Jumala ei voi tehdä, osa 2

Hei kaikki,

Päätin viime viikolla kysyen:

Miksi Herra vastasi 'ei' kysymykseen: Oletko sinä meikäläisiä vai vihollisiamme?

Kerroin Totuudesta ja Joosuan kokemuksesta Herran edessä Jerikon luona. Kun Häneltä kysyttiin, oli Hän heikäläisiä vai heidän vihollisiaan, Hän vastasi: "En, vaan minä olen Herran sotajoukon päämies." Miksei Hän sanonut; "Kyllä, olen Israelin puolella, jahuu, jippii, olen suurin ihailijanne!"?

Vastaus on yksinkertainen: oli Joosuan ja Israelin tehtävä seurata Häntä tai olla seuraamatta. Hän on Totuus, eikä totuus ole puolueellinen, se pelkästään esittää itsensä totuutena. Jos Joosua halusi Jumalan tahdon, niin sitten Hän oli Joosuan puolella. Jos Joosua ei halunnut Jumalan tahtoa, sitten Hän oli Joosuaa vastaan. Hän on totuus, eikä totuus ole kenenkään puolella, se vain on se 'jota ei voi piilottaa.' On meidän tehtävämme reagoida totuuteen, tehdä päätös, mennä suuntaan tai toiseen.

Jotkut päättävät verhota itsensä totuuden valolta, kun taas toiset ovat halukkaita nöyrtymään pienen lapsen tavoin ja olemaan avoimia ja paljaita sydämessään ja mielessään Hänen edessään.

Älä valehtele totuutta vastaan

Jaak. 3: 14 sanoo:" Mutta jos teillä on katkera kiivaus ja riitaisuus sydämessänne, niin älkää kerskatko (älkää suojelko sitä) älkääkä valhetelko totuutta vastaan."

Se tarkoittaa, että tiedät mitä sydämessäsi on ja tiedät, ettei tuollaisten asioiden hautominen ole Jumalasta, joten älä valehtele sitä Totuutta vastaan, joka sydämessäsi asuu – myönnä se, tee parannus, hankkiudu siitä eroon. Älä vahvista tuota syntiä sen kautta, että kiellät sen olemassaolon. Tuo läpinäkyvyys itsesi ja Hänen suhteensa vaatii nöyryyttä ja sen tuloksena on kasvaminen Herrassa, kun myönnämme asian Hänelle ja jos on tarvis, toisille. Kasvaminen Hänessä on sitä, mistä elämässä on kysymys.

Positiivinen tunnustaminen vastaan Totuus

Ihmisille opetetaan kaavoja: puhumaan 'julistuksia' suullaan samalla kun he ovat esimerkiksi sydämessään pelon vallassa. Taannoin 80-luvulla kaavana oli 'positiivinen tunnustaminen' – muistan, että minua oikaistiin tiukasti, kun sanoin jollekulle hänen lähtiessään kodistamme aterian jälleen: 'Pidä huolta itsestäsi!' Hän pysähtyi siltä seisomalta, kääntyi katsomaan minua suoraan silmiin ja sanoi: "En

minä pidä huolta itsestäni. Nuhtelen tuollaista. Jeesus käski meidän olla mistään huolehtimatta."

Olisi voinut luulla, että olin juuri potkaissut hänen koiraansa päätellen tavasta, jolla hän tiuskaisi minulle ja korjasi omapäisen tyylini. Sanat pitävät sisällään tarkoituksen ja tunteen ja tuo henkilö, jonka taakkana oli hänen oma kaavansa ja joka sen tähden oli juuttunut muotoseikkoihin ja siihen miltä asiat näyttävät, tulkitsi toivotukseni 'pidä huolta itsestäsi' siten, että olisin toivottanut hänelle taakkoja ja huolia.

Tuosta tekopyhyydestä tekee niin typerän se, että kyse oli hyvästä ystävästä emmekä me koskaan toivottaisi hänelle pahaa, mutta hän oli niin juuttunut tuon ajan villityksenä olleeseen kaavaan. Barbin ja minun silmissäni hän oli typerä eikä vaeltanut Totuudessa, mutta me rakastimme häntä ja siksi jätimme sen huomiotta.

Vuosien varrella...

On ollut tusinoittain villityksenä olleita kaavoja, jotka itse asiassa 'valehtelevat Totuutta vastaan' – ne valehtelevat jokaisessa uskovassa olevaa Totuuden Henkeä vastaan. 1970-luvun loppupuolelta ja 1980-luvun alkupuolelta muistan satakertaisen tuoton. Sitten positiivisen tunnustamisen. Vuosikymmentä myöhemmin täristiin ja ryömittiin lattialla matelijan tavoin ja kutsuttiin sitä Jumalan vaikutukseksi. Vielä myöhemmin tuli meneminen kokoukseen, jossa toivottiin olevan avoimen taivaan (jätettiin huomiotta se tosiasia, että Kristus asuu meissä ja taivas on jatkuvasti avoin meille, minkä tähden meitä kehotetaan tulemaan rohkeasti armon istuimen eteen).

Viime vuosina on ollut kaikenlaista lähtien siitä, että ihmiset rahastavat niitä, jotka soittavat johonkin puhelinnumeroon saadakseen profetian aina siihen, että ihmiset järjestävät maksullista koulutusta, joissa ihmisiä neuvotaan kuinka tulkita heidän tatuointiensa hengellinen merkitys ja niin paljon muuta. Kuinka monet ovat langenneet näihin rahantekokikkoihin? Useimmat ovat niin heikkokuuloisia sisällään olevan Totuuden Hengen suhteen, että heillä ei ole aavistustakaan virheestään.

Useimmat ihmiset viedään lopulta tasapainoon; ehkä on kyse yhdestä jutusta, joka vain on liikaa, ehkä joku ystävä kertoo totuuden, ehkä jokin menee niin paljon yli rajan, että ihminen kykenee päässään lopulta olemaan yhtä mieltä sen pienen murehtimisen kanssa, jota hän on hengessään tuntenut ja hän palaa tasapainoiseen ytimeen.

Jumala on totuus ja Hän leikkaa veitsen tavoin, jos sinussa on jotakin, joka ei ole Totuutta. Mutta Hän antaa jokaisen kulkea tietään toivoen, että tämä jossakin kohdassa palaa Totuuteen, kun on valmis ottamaan sen vastaan. Muista, että Mk. 4: 33 sanoo Jeesuksen opettaneen heitä sen mukaan kuin he kykenivät kuulemaan. Hän ei ole muuttunut. Hän antaa ihmisten lähteä jahtaamaan hengellisiä perhosia

Totuuden seistessä yksin odottamassa, että he väsyvät villitykseen siinä toivossa, että he palaavat Hänen ja Totuuden luo.

Tiedä, minkä Hengen oma olet

Lk. 9:ssä Jeesus laskeutui kirkastusvuorelta hyvin erilaisissa tunnelmissa, kuin missä Hän vuorelle nousi. Hänelle ilmestyivät vuorella sekä Mooses että Elia ja puhuivat Hänelle Hänen tulevasta kuolemastaan Jerusalemissa. Mooses puhui laissa olevien asioiden antamista malleista ja Elia profetiasta ja he ohjasivat Jeesusta siihen kohtaloon, jota varten Hän tiesi tähän maailmaan tulleensa. Kun Hän laskeutui alas, Hän kysyi retorisesti jakeessa 41: "Voi, sinä epäuskoinen ja nurja sukupolvi; kuinka kauan minun täytyy olla teidän luonanne?"

Koska Jeesus itsepintaisesti lähti Jerusalemiin joidenkin sellaisten reissujen sijaan, joihin Hänet oli kutsuttu, jotkut loukkaantuivat. Jakeissa 54-55 Jaakob ja Johannes kysyivät, tulisiko heidän kutsua tuli alas taivaasta, kuten Elia teki 2.Kun.1:10-14:ssä. Jeesus vastasi: "Te ette tiedä, minkä hengen omat te olette." (Kuningas Jaakon käännös englannissa päättää tuon virkkeen prepositioon - tiedän, tiedän, joten antakaa tuon lainauksen pysyä, lol)

Jaakob ja Johannes olivat tietämättömiä – he käyttivät Raamattua yrittäessään oikeuttaa sen, mitä halusivat tehdä, mutta eivät tunteneet Totuuden Hengen mukaista Jeesuksen tarkoitusta tämän maan päällä. Hän ei tullut tuomitsemaan, vaan pelastamaan. Nämä 'ukkosenjylinän pojat' olivat niin syventyneitä itseensä ja omaan loukkaantumiseensa sen suhteen, että ihmiset loukkaantuivat, kun Herra ei lähtenyt jollekin reissulle pysytellen heidän seurassaan, että he unohtivat tilanteen Totuuden.

Ja se vie minut tämän päivän viimeiseen pointtiin, rukouselämäämme

Koska Hän on Totuus, Hän ei tule kunnioittamaan rukouksia, jotka eksyvät totuudesta. Kielillä rukoileminen, kuten meille kerrotaan Room. 8: 26-27:ssa, mahdollistaa sen, että Henki liittyy meidän henkeemme rukoilemaan Jumalan salaisuuksia niille, joiden puolesta rukoilemme. Minulla on taipumus rukoilla hyvin vähän englanniksi, äidinkielelläni, hyvin vähän. Se ei ole tehokasta.

Kun haluan rukoilla Floridassa olevan sisareni puolesta, en tiedä, mitä hänen elämässään on meneillään tuolla hetkellä. Omin neuvoin saatan rukoilla, että hänellä olisi hyvä päivä töissä, kun itse asiassa hän on ottanut vapaapäivän mennäkseen rannalle. Joten sanon sen sijaan: 'Nostan sisareni sinun eteesi Isä', loput ovat kielillä, koska tiedän rukoilevani Hänen tahtonsa mukaisesti. Usein tunnen yleisellä tasolla aiheen, johon liittyen rukoilen ja joskus soitan hänelle tai hän tekee samoin ja soittaa minulle kysyen: "Mitä on tekeillä? Minulla oli tarve rukoille puolestasi, tunsin, että se oli aihealueella x."

Seuraukset siitä, että Totuus Persoonana on meissä, koskettaa jokaista elämänaluetta, jos me annamme sen tehdä niin. Jos virität mielesi henkesi taajuudelle, voit tietää välittömästi, onko kuulemasi oikein vai väärin. Se joko herättää vastakaikua hengessäsi tai ei herätä. Hän on Totuus; Hän ei voi valehdella, värittää totuutta omaksi edukseen, olla mitään muuta kuin vain todeta asiat sellaisina kuin ne ovat. Hän voi vain esittää Itsensä meille, ja Hän on Totuus. Kun teemme tilin elämästämme Hänelle, totuutta ei voi paeta – mutta se on hyvä asia niille, jotka rakastavat totuutta.

Teini-iästä saakka olen sanonut yhden asian: ryntään tuomioistuimen luo, juoksen valon luo. Sillä tavalla olen elänyt, sellainen on sydämeni. En totisesti ole täydellinen ja tie on toisinaan ollut äärimmäisen vaikea, mutta myös hengellisesti palkitseva.

Ensi viikolla lisää asioita, joita Jumala ei voi tehdä… siihen saakka, siunauksin,

John Fenn

Things God cannot do # 3, Change grace

Asioita, joita Jumala ei voi tehdä, osa 3, muuttaa armoa

Hei kaikki,

Yksi asia lisää, jota Isä ei voi tehdä, on muuttaa armoaan meitä kohtaan. Armo on paljon enemmän kuin vain ansiotonta mielisuosiota. Se on sellainen jonkun sydämessä oleva ominaisuus toista kohtaan, joka lepää täysin armon antavan tahon sydämessä. Sen tähden ei ole mitään, mitä armon vastaanottaja voi tehdä muuttaakseen tai vaikuttaakseen siihen armoon, joka hänelle annetaan. Armo riippuu täysin siitä tahosta, jolla on sydämessään armo tuota toista kohtaan.

Isä Jumala rakasti maailmaa niin – tuo on armoa. Että Hän antoi ainokaisen Poikansa – tuo on se teko, joka vahvistaa Hänen sydämessään olevan armon meitä kohtaan. Kun enkelit ilmestyivät paimenille Lk. 2:14:ssä, he sanoivat: "Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maan päällä rauha, hyvä tahto ihmisiä kohtaan."

Se ei ole hyvä tahto ihmisten joukossa, niin kuin että meidän pitää leikkiä kiltisti toistemme kanssa. Vaan sen sijaan Jumala korkeuksissa sanoo 'rauha, (minulla on) hyvä tahto ihmisiä kohtaan'. Tuo armo on Hänen sydämessään ja Hänen tekonsa lähettää Jeesus osoitti sen.

Jos me puhumme sinusta tai minusta, voimme väittää, että meillä on armo sydämessämme jotakuta kohtaan jollakin hetkellä, mutta sitten kun tuo toinen käyttää väärin hänelle annettua armoa, muutamme mielemme ja peruutamme tuon

armon. Se on totta meidän kohdallamme tapauksissa, joiden voimme sanoa olevan 'kevyempiä' esimerkkejä armosta.

Esimerkiksi lapsi ei tee niitä pihatöitä, jotka olemme hänen käskeneet tehdä ja annamme hänelle armon. Mutta sitten saamme tietää, että hän ei myöskään vienyt roskia tai siivonnut huonettaan tai laittanut päivällisruokaa uuniin lämpiämään, kuten käskimme hänen tehdä, ja armo perutaan ja seuraa rangaistus. Osoitamme armoa, perumme armon. Tuo on kevyempi esimerkki.

Mutta tuota syvempää on sydämen armo, joka ei koskaan muutu, jopa meissä ihmisissä, kuten äidin rakkaus lastaan kohtaan. Isä kysyy Jes. 49: 15:ssa: “Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka he unhottaisivatkin, minä en sinua unhota!" Hän sanoo, että tässä on rakkaus ja armo, joka on syvempää kuin äidin rakkaus ja armo lastaan kohtaan.

Olen tehnyt paljon vankilatyötä, pitänyt Raamattupiirejä ja jumalanpalveluksia rangaistuslaitoksissa murhaajien ja muiden sellaisten joukossa, jotka ovat siellä elinkautisessa vankeudessa. Olen myös tuntenut joidenkin murhaajien ja elinkautisvankien äitejä. Jokainen äiti on sanonut jotakin sen suuntaista kuten 'vihaan sitä, mitä hän teki, mutta hän on poikani ja rakastan häntä. En voi sille mitään.' Tuo on armoa.

Isän Jumalan rakkaus meitä kohtaan, Hän sanoo, on syvempää kuin äidin, joka rakastaa lastaan riippumatta siitä, mitä tuo lapsi on tehnyt.

Hänen rakasti maailmaa niin paljon, että Hän antoi. Se tosiasia, että Hän on jo toiminut lähettämällä Jeesuksen, on todistus siitä, ettei Hän voi tuosta muuttua. Hän ei voi perua rakkauttaan, koska Hän on jo toiminut sen pohjalta. Ja enemmänkin, Hän osoittaa jatkuvaa armoa rakkaudellaan meitä kohtaan vielä tänäänkin. Emme voi muuttaa sitä mikä on Hänen sydämessään. Onneksi myös Hänen luontonsa on vakaa. Hän ei koskaan muutu, vaikka siksi että Hän on suvereeni, Hän voi muuttaa mielensä, mutta Hänen luontonsa ja sen tähden Hänen aikeensa meitä kohtaan ei koskaan muutu.

Jaak.1: 17: "Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valkeuksien Isältä, jonka tykönä <u>ei ole muutosta, ei vaihteen varjoa. Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla</u>, ollaksemme hänen luotujensa esikoiset."

Eikö Hän voi muuttaa mieltään?

Olen puhunut sydämestä, Isän Jumalan luonteesta, Hänen, jonka meille kerrotaan olevan Rakkaus. Valo. Hyvyys. Se ei koskaan muutu. Armo on osa rakkautta ja valoa ja hyvyyttä. Mutta katsotaan Hänen mieltään, Hänen aikomustaan. Tehdäksemme niin, katsotaan (suomeksi) ilmaisua 'tehdä parannus tai katua'.

Uudessa testamentissa on kaksi sanaa, jotka käännetään 'tehdä parannus tai katua'. Ensimmäinen on sitä, mitä ajattelemme parannuksenteolla. Se on 'metanoia' (metanoeo) sanasta 'meta' joka tarkoittaa 'jälkeen', 'noeo' mikä tarkoittaa 'ymmärtää', ja 'nous' joka tarkoittaa 'mieli', joten sananmukaisesti, 'ymmärtää mielessä jälkeenpäin'. Tätä käytettiin Johannes Kastajan julistamasta parannuksenteosta. Se on täydellinen mielen ja suunnan muutos, joka on tapahtunut sen jälkeen, kun jokin synti tai virhe on ymmärretty. Juuri tämä muutos on sellainen, jonka Johannes Kastaja sanoi vaativan todistamista; todistuksen, jonka tarjoaa muutos tavoissa ja elämäntyylissä.

Toinen käytetty sana on 'metamelomai' ja sen adjektiivimuoto 'ametameletos'. Tässä on sana 'meta' kuten aiemmin, mikä tarkoittaa 'jälkeen', ja 'melo' joka tarkoittaa 'huolehtia'. Sitä käytetään kuvaamaan pahoillaan olemista mielenmuutoksen sijaan. Tämä on se sana, jota käytetään Juudaksesta, joka Jeesuksen petettyään, Matt. 27:3 'katui', tarkoittaen sitä, ettei hän katunut Jumalalle, vaan oli sisäisesti pahoillaan harmitellen sitä, ettei hänen suunnitelmansa toiminut.

Joten näiden kahden välinen ero on tämä: ensimmäinen on katumista ja toinen on 'pahoitella'. Adjektiivimuoto 'pahoitella' lisää pienen 'a'-kirjaimen eteen, mikä muuttaa sen kielteiseksi. Tämä sana 'ametameletos' tarkoittaa 'ei kadu' tai 'ilman tarkoituksen muuttamista' tai voisimme sanoa 'ei kadu tekoa, johon on ryhtynyt'.

Tämä on tärkeää meille, koska usein ajattelemme missanneemme Jumalan, tehneemme syntiä, eläneemme elämäämme oman tahtomme mukaisesti Hänen tahtonsa sijaan siinä määrin, että ajattelemme Hänen olevan meille vihainen tai meidän pahoittaneen mielensä tai Hänen katuvan jopa meidän pelastamistaan. Kun missaamme Jumalan, on luonnollista ajatella, että Hän katuu sitä, että on pelastanut meidät ja olemme varmoja, että sen seurauksena meidän koettavaksemme tulee Hänen vihansa jonain päivänä.

Mutta tämä sama sana, jota käytettiin kertomaan meille, että Juudas oli pahoillaan, ettei hänen suunnitelmansa toiminut, käytetään adjektiivimuodossa tässä jakeessa Room. 11: 29:ssa: "Sillä ei Jumala armolahjojansa ja kutsumistansa kadu."

Toisin asian ilmaisten tässä sanotaan, että Jumala ei tule koskaan katumaan sitä, että antoi sinulle lahjojaan ja kutsumisensa. Jumala ei koskaan kadu sitä, että Hänen ensimmäinen suunnitelmansa sinua varten ei toteutunut. Hän ei tule koskaan pahoittelemaan sisäisesti, että Hän kutsui sinut ja antoi sinulle armolahjoja.

Hän ei tule koskaan katumaan sitä, että varusti sinut lahjoilla ja kutsui sinut ja rakastaa sinua. Hän ei tule koskaan katumaan, koskaan olemaan pahoillaan siitä, että asiat eivät onnistuneet, katumaan elämääsi antamiaan lahjoja ja kutsumistaan. Hän panostaa sinuun pitkällä tähtäimellä. Ef. 2:6-7 paljastaa, että

Hän pelasti meidät ja asetti meidät istumaan Kristuksessa taivaallisiin, niin että tulevina maailmanaikoina Hän voi jatkaa meitä kohtaan tuntemansa armon rikkauksien osoittamista.

Sen tähden Hän ei kadu tässä elämässä meidän kutsumistaan, koska Hän katsoo jo tulevia maailmanaikoja. Hänen luonteensa ja nyt näemme, Hänen mielensä on suuntautunut meitä kohti. Armo. Et voi tehdä mitään muuttaaksesi sitä. Hän ei vain rakasta sinua, Hän pitää sinusta. Hän loi sinut ja minut oman persoonansa mukaan, joten meidän vihaaminen merkitsisi Hänen oman itsensä vihaamista, sillä me tulimme Hänestä. Hän ei koskaan tule olemaan pahoillaan, että kutsui meidät ja varusti meidät lahjoilla.

Niin Hänen luonteensa ja mielensä (aikeensa) meitä kohtaan on armo – Hän ei voi muuttaa tuota omalla kohdallaan ja osoittaa sen menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden toimillaan meitä kohtaan. Hän suunnittelee jo tulevia maailmanaikoja jatkaakseen tuon rakkauden osoittamista meille. Ihmeellistä armoa. Emme voi riittävästi paastota, rukoilla, antaa tai tehdä Häneen vaikutusta tai muuttaa sitä kielteiseksi.

Kuten Paavali sanoi Room. 8: 32: "Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?" Olemme saaneet Hänen korkeimpansa ja parhaimpansa, eikä mikään voi sitä muuttaa. Ei ole enää mitään. Hän antoi ainokaisen Poikansa. Hänen armonsa on asetettu, eikä Hän tule koskaan katumaan toimiaan ja suunnitelmiaan meidän puolestamme, vaikka ne eivät toteutuisikaan tässä elämässä – sillä on tulevia maailmanaikoja, joina Hänen täydelliset suunnitelmansa meitä varten tulevat todellakin toteutumaan! Ihmeellistä armoa.

Ensi viikkoon… siunauksin,

John Fenn/LL